

עמדת "בשער":

בקמפוסים בעולם חוגגים ב־7 באוקטובר את 'ההתנגדות הפלסטינית'. על הנהגות המוסדות להציב גבול מוסרי ברור

לקראת ה־7 באוקטובר מתוכננים בקמפוסים ברחבי העולם אירועים, הפגנות ועצרות המציגים את היום הזה כיום של "התנגדות", "שחרור" ו"מאבק פלסטיני". כרזה אחת מכריזה "[Glory to the martyrs / Victory to the resistance](#)"; הזמנה לעצרת באוניברסיטה מציינת [3 years of resistance of our people in Gaza](#) "ועוד."

ב־7 באוקטובר 2023 תקפו חמאס וארגונים פלסטיניים חמושים יישובים ואזרחים בישראל, רצחו כ־1,200 בני אדם וחטפו יותר מ־250, רובם אזרחים. משפחות שלמות נרצחו בבתיהן, צעירים נרצחו בפסטיבל מוזיקה, ובוצעו מעשי אלימות מינית והתעללות אכזריים. אלה עובדות מתועדות, וכל דיון ציבורי או אקדמי במשמעותו של ה־7 באוקטובר חייב להתחיל בהן ובחומרתן, ללא קשר למחלוקת על ההקשר הרחב של הסכסוך.

מותר לקיים באוניברסיטאות ויכוח נוקב על ישראל, על הפלסטינים ועל המלחמה בעזה. אפשר למחות, לבקר, לדרוש חקירת מעשים שבוצעו במהלך המלחמה ושינוי מדיניות. כל אלה הם חלק מחופש הביטוי והדיון האקדמי.

הצגת ה־7 באוקטובר כ'יום התנגדות' אינה חלק מן הוויכוח הזה. היא מנתקת את היום הזה מן המתקפה המתוכננת של ארגון הטרור חמאס, שבמהלכה נרצחו, נחטפו ונפגעו במכוון אזרחים רבים, ומעניקה לטבח משמעות חיובית – כאילו עצם היותם של הקורבנות ישראלים הופך את הפגיעה בהם למותרת. שום מאבק פוליטי אינו מצדיק לחגוג רצח של אזרחים, ואין צורך להסכים על הסכסוך הישראלי-פלסטיני כדי לקבוע זאת.

עבור סטודנטיות וסטודנטים, נשות ואנשי סגל ישראלים ויהודים, ובמיוחד עבור מי שאיבדו בני משפחה וחברים, אירועים כאלה ביום השנה לטבח אינם דיון אקדמי מופשט. הם הופכים את האסון והטראומה שלהם לסמל של ניצחון של מבצעי הטבח ותומכיהם.

אנו קוראים להנהגות המוסדות האקדמיים לומר בקול ברור היכן עובר הגבול. הן אינן נדרשות לאסור מחאה. הן נדרשות להגן על חופש הביטוי ועל הזכות למחאה, ובאותה נשימה לגנות ללא סייג את הטבח ולהבהיר שלחגוג אותו או להצדיק אותו אין זו מחאה לגיטימית. הצגת ה־7 באוקטובר כ"התנגדות" תוך מחיקת הטבח שהתרחש בו אינה עולה בקנה אחד עם המחויבות האקדמית לאמת, לראיות וליושרה אינטלקטואלית, ושתיקה מולה מעניקה לה לגיטימציה.

6.10.26

ארגון "[בשער](#)" – קהילה אקדמית למען החברה בישראל (ע"ר) – מאגד כ־2,500 חברות וחברי סגל אקדמי מכל מוסדות ההשכלה הגבוהה בישראל, כולל בין היתר כלות וחתני פרס נובל ופרס ישראל, נשיאות, נשיאים ורקטורים לשעבר, הפועלים למען החברה בישראל ולמען שימור האינטרס הלאומי של המדינה בתחומי ההשכלה הגבוהה, המחקר והאקדמיה – כל אלה הכרחיים לשגשוגה של המדינה בכל תחום ולקיומה כחברה פתוחה, סובלנית ודמוקרטית, חברה שתומכת במחקר איכותי וחדשני ומקדמת ידע, תוך שמירה על עצמאותה ואיכותה של מערכת ההשכלה הגבוהה.